

[Poul Hansen (Kalundborg).]

mandat til at afgøre det spørgsmål, der foreligger for os i dag. Efter min mening er det en påstand og intet andet.

Ligeledes udtaler det ærede medlem, at folkeflertallet er imod godkendelsen af disse aftaler. Heller ikke det ved det ærede medlem det fjerneste om, ikke det fjerneste. Derfor kan det heller ikke gå for andet end en af de agitationspåstande, som han anvender så flittigt.

Det ærede medlem ville gerne give mig anvisning på, hvorledes jeg skulle have båret mig ad under den sidste valgkamp. Jeg takker naturligvis for omhu; men jeg tror alligevel, jeg vil kunne klare den sag i hvert fald uden det ærede medlems assistance. Det er imidlertid klart, hvad det demagogiske formål var med at fremstille sagen på den måde, det ærede medlem gjorde. Jeg vil gerne have lov til at gentage: de danske vælgere har ikke haft nogen som helst grund til at tro, at socialdemokratiet ville tage en anden stilling til den sag, vi her har til afgørelse, end den, vi har taget. Jeg vil gerne give dette en personlig drejning i anledning af det ærede medlems udtalelse og sige: jeg tror ikke, det vil være det ærede medlem muligt at finde nogen som helst vælger i min valgkreds, som var i tvivl om, hvilken stilling jeg ville tage, når dette spørgsmål kom til afgørelse. Når det er tilfældet, synes jeg, at det ærede medlem skulle spare sig hele det forsøg på at stille os op i modsætning til vore vælgere, som han her gjorde. Som det ærede medlem sagde, var der to partier, deriblandt hans eget, som under den sidste folketingsvalgkamp drog spørgsmålet om Tysklands genbevæbning frem. Alene af den grund måtte vi svare og tilkendegive vor mening. Men når nu det ærede medlem er så stærkt optaget af, hvor befolkningens flertal stiller sig, vil jeg gerne spørge det ærede medlem, hvorledes han forklarer, at just disse to partier, som rejste spørgsmålet under valgkampen og gjorde et nummer ud af det, gik tilbage ved sidste valg, for dette skete både for kommunisterne og for det radikale venstre. Det harmonerer ikke godt med den tale, vi nu hører om, at der skal være en så og så stærk folkestemning mod disse aftaler.

Som jeg sagde i formiddags, er det klart,

at de kredse i befolkningen, som er mod den beslutning, folketingsflertallet vil tage, har en naturlig foranledning til at gøre sig stærkere gældende i debatten end de, der er enige med os, men de tilkendegivelser, der på mange forskellige måder foreligger for os, kan ikke få mig til at ændre den opfattelse, at det kun er begrænsede dele af befolkningen, der nærer det meget stærke ønske om folkeafstemning, og som er imod, at vi skal ratificere disse aftaler. Jeg må derfor stadigvæk være af den opfattelse, at det er os herinde, der må tage ansvaret for afgørelsen, og at afgørelsen må ske på den måde, at vi godkender det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Thorkil Kristensen: Det er kun et enkelt punkt, jeg vil gøre nogle få bemærkninger om i denne omgang. Jeg forstod det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sådan, at han ikke ville bestride, hvad jeg havde sagt, nemlig at det var sandsynligt, at Vesttyskland ville blive genbevæbnet, hvad enten vi ratificerer Parisaftalerne eller vi ikke gør det, men, sagde det ærede medlem, hvis vi ratificerer disse aftaler, giver det os et medansvar. Det ærede medlem fortsatte med at sige, at dette medansvar kan vi ikke skubbe fra os ved at sige, at det ville ske alligevel. Nej, naturligvis, det har ikke på noget tidspunkt været i min tanke, at vi skulle skubbe noget medansvar fra os ved at sige, at Tyskland formentlig ville blive genbevæbnet i begge tilfælde. Jeg tror heller ikke, det har været i tankerne hos de andre, som i dag er gået ind for ratifikationen; i hvert fald har jeg ikke forstået de faldne udtalelser derhen.

Jeg føler trang til i anledning af de fremsatte bemærkninger at minde om en udtalelse, der, såvidt jeg husker, ved en tidligere lejlighed om et andet spørgsmål blev fremsat af den nuværende højtærede undervisningsminister. Denne udtalelse lød omtrent sådan: der er et ansvar knyttet både til ja og til nej. Det er jo rigtigt. Sagen er den, at hvis vi siger ja til denne ratifikation, må vi regne med som sandsynligt, at Vesttyskland vil blive genbevæbnet indenfor NATOs rammer. Hvis vi siger nej, vil udviklingen formentlig få et andet forløb; så er det vel mest sandsynligt, at Vesttyskland alligevel bliver genbevæbnet, men